

Saopštenje za javnost Svetog Arhijerejskog Sinoda Srpske Pravoslavne Crkve

U Briselu je parafiran tekst sporazuma „o principima normalizacije odnosâ“ između „Beograda“ i „Prištine“, što je, svakako, eufemizam umesto „Srbije i Kosova“, odnosno između predsednika Vlade Srbije i „predsednika Vlade Kosova“, inače lica sa poternice koju je raspisala Srbija. Neotklonjivi je utisak da se radi o potpunom povlačenju institucionalnog prisustva Srbije na teritoriji njene južne pokrajine, o uspostavljanju ograničene autonomije srpske zajednice na prostoru severno od mosta na Ibru u Kosovskoj Mitrovici, u okviru Tačijevog establišmenta, i, samim tim, o posrednom i prećutnom, ali ipak faktičkom priznavanju postojanja sistema državne vlasti na Kosovu i Metohiji nezavisnog od postojećeg državnog ustrojstva Srbije.

Stvar je otežana pristankom državnog vrha Srbije na nesmetani proces „evrointegracijâ“ tačijevskog Kosova (bez pomena Metohije, koja zvuči previše pravoslavno i srpski, ali i bez bilo kakvog pominjanja Srbije u tom kontekstu), a nema nikakve sumnje u to da će, posle plaćanja ovako visoke cene za famozni „datum o početku pregovora“, i to pregovora sa nepoznatim brojem novih uslova i sa neizvesnim ishodom, cena za sam eventualni ulazak u Evropsku uniju biti i formalno priznavanje „nezavisnog Kosova“ od strane Srbije i njena obaveza da ne ometa dobijanje stolice „Kosova“ u Ujedinjenim nacijama.

Kako izgleda, posredi je pre čista predaja nego li makar kakva-takva prodaja naše sopstvene vekovne i, u duhovnom i istorijskom smislu, najvažnije teritorije, tempirana od velikih scenarista, inače naših proverenih prijatelja i saveznika, za stotu godišnjicu oslobođenja istorijske Stare Srbije od petvekovnog robovanja Osmanlijama (1389 - 1912/1913). Nama se čini da bi, u odnosu na ovakav sporazum, i podela teritorije bila bolje, pravednije i održivije rešenje. Takođe se pitamo šta je naša visoka državna delegacija tražila u Moskvi pre nekoliko dana ako je već bila spremna da prihvati „maksimum mogućeg“, koji je ipak manji od „minimума poželjnog“ sa stanovišta elementarnog državnog i nacionalnog interesa Srbije.

Imajući u vidu sve ovde rečeno, a još više neizrečeno, ali podrazumevano, apelujemo na poslanike u Narodnoj skupštini Srbije i na Predsednika Srbije da, pred Bogom, istorijom srpskog roda i sopstvenom savešću, izmere i odmere svoju moralnu i istorijsku odgovornost prilikom odlučivanja o davanju ili uskraćivanju saglasnosti Srbije kao države na ovakav tekst sporazuma.

Istovremeno apelujemo na srpski narod koji je opstao i ostao na svojim vekovnim kosovsko-metohijskim ognjištima i na sav ostali srpski rod, ma gde živeo, da, kakva god bila odluka državnog vrha Srbije, ne prizna diktat sile i nepravde nego da Kosovo i Metohiju smatra, uvek i zauvek, svojom zemljom, ne sporeći, ni na koji način, činjenicu da je to i zemlja onih Albanaca koji u njoj vekovima žive zajedno sa Srbima.

Crkva će, u svakom slučaju, ostati sa svojim narodom i u svojim svetinjama na Kosovu i Metohiji. To joj daje pravo i nameće dužnost da uputi ovaj apel.

**AEM i Patrijarh srpski
I R I N E J sr.**

22. april 2013.

http://www.spc.rs/sr/saopshtenje_za_javnost_svetog_arhijerejskog_sinoda_srpskepravoslavne_crkve